

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobkyně: **D. Č.**, zastoupená Mgr. Janem Harcubou, advokátem se sídlem Palackého 1327, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2019, č. j. 11 Ad 15/2017 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 5. 2017, č. j. MZDR 20687/2017-2/PRO, ministr zdravotnictví (dále jen „ministr“) zamítl rozklad žalobkyně podaný proti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví (dále jen „žalovaný“ či „ministerstvo“) ze dne 13. 3. 2017, č. j. MZDR 44912/2008-27/VLP, kterým bylo rozhodnuto podle § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání odborné způsobilosti a specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 95/2004 Sb.“), o žádosti žalobkyně tak, že žalobkyni se specializovaná způsobilost k výkonu zdravotnického povolání lékaře v oboru chirurgie nepřiznává.

II.

[2] Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 4. 9. 2019, č. j. 11 Ad 15/2017 - 61.

[3] Městský soud konstatoval, že podstatou správního řízení o žádosti žalobkyně o přiznání specializované způsobilosti v oboru chirurgie podle § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. byla nutnost doplnění odborné praxe do pěti let od účinnosti zákona č. 95/2004 Sb. ve smyslu přechodného ustanovení § 44 odst. 1 tohoto zákona. Pokud jde o odkaz žalobkyně na získané osvědčení České lékařské komory (dále jen „ČLK“) z roku 2007, městský soud uvedl, že k postupu podle § 44 odst. 1 věta šestá zákona č. 95/2004 Sb. by bylo nutné, aby bylo osvědčení vydáno do 1. 4. 2004, jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 1. 4. 2014, č. j. 3 Ads 37/2012 - 30. Pokud jde o tvrzení žalobkyně o tom, že získala dostatečnou praxi, jdoucí nad rámec vzdělávacího programu v oboru chirurgie, městský soud shledal, že se jedná o obecné tvrzení žalobkyně, které nijak nedokládá. A nedoložila to ani v průběhu správního řízení, ač byla vyzvána k odstranění nedostatků žádosti (tj. aby doplnila doplňkovou praxi ve vyjmenovaných oborech, jakož i chybějící výkony). Městský soud se také vyjádřil k námitce žalobkyně, že v důsledku určité nečinnosti ministerstva v průběhu prvoinstančního správního řízení nebyla včas upozorněna (před skončením přechodného období podle § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb.) na nedostatky své žádosti. Městský soud však shledal, že ministerstvo sice nedodrželo lhůtu pro vydání rozhodnutí, ale přesto vzhledem k tomu, kolik z doplňkové praxe žalobkyni zbývalo doložit, tak by na reálné možnosti žalobkyně doložit chybějící praxi ve smyslu si ji doplnit nic nezměnilo, ani kdyby ji ministerstvo vyzvalo hned v den podání žádosti. Městský soud připomněl, že samo ministerstvo (resp. ministr) pochybení stran lhůty přiznalo, tudíž není důvodná ani námitka žalobkyně, že ministerstvo není ochotno svou chybu přiznat. Za důvodnou nebyla shledána ani námitka žalobkyně, že nebyl správními orgány respektován názor Nejvyššího správního soudu v předchozí věci této žalobkyně. I zde městský soud zdůraznil, že důvodem zrušení dřívějšího rozhodnutí byla nepřezkoumatelnost. K nesprávnosti posuzování žalobkyní doložených podkladů a přehledu praxe městský soud uzavřel, že žalobkyně neuvádí ničeho konkrétního, z čehož by mělo vyplývat ono nesprávné posouzení. Námitku nejasnosti podle jakého právního předpisu postupovalo ministerstvo při posuzování otázky, zda splnila či nesplnila žalobkyně povinnou praxi v plném rozsahu, městský soud odmítl s tím, že podmínky byly stanoveny ve vzdělávacím programu z roku 2005 ve Věstníku Ministerstva zdravotnictví. Nová právní úprava v zákoně č. 95/2004 Sb. byla přijata v zájmu zajištění souladu českého práva s právem Evropské unie, přičemž bylo stanoveno poměrně dlouhé (pětileté) přechodné období k tomu, aby adresáti těchto norem (lékaři) na novou úpravu mohli reagovat. Důvodnou není dále námitka, že se žalobkyně ocitla „na slepém bodě“, neboť před platností zákona č. 95/2004 Sb. akreditovaná pracoviště, na nichž měla absolvovat praxi, neexistovala. Podle městského soudu z výzvy ministerstva neplyne, že by bylo požadováno doplnění praxe absolvované právě na tomto typu pracovišť. Podobně nedůvodnou je námitka žalobkyně, že ministerstvo nevzalo v potaz praxi u renomovaných poskytovatelů (popáleninové centrum v Praze - Vinohradech, praxe na ARO, praxe na chirurgii v Nemocnici u sv. Klimenta), protože těmito odkazy není doloženo, že vykonávala konkrétní specializovanou praxi po dobu konkrétního časového úseku. Městský soud dále nepřisvědčil ani námitce svévole nebo porušení práva na spravedlivý proces. K tomu uvedl, že pro nic takového obsah spisu nesvědčí.

III.

pokračování

[4] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, a to s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] V kasační stížnosti namítala, že její žádost nebyla posouzena správně. Správní orgány se opřely při svém rozhodování, zda doplněná praxe stěžovatelky je dostatečná, o stanoviska prof. MUDr. F. A., CSc. z katedry chirurgie Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví. Podle stěžovatelky se jednalo o stanoviska formalistická, nikoliv věcná. Dále stěžovatelka stejně jako v žalobě namítala, že ministerstvo se dopustilo prodlevy při vydání výzvy k odstranění vad žádosti. Podle stěžovatelky nebylo jasné, z jakého právního předpisu správní orgány vycházely při svém hodnocení o nesplnění praxe v potřebném rozsahu. Stěžovatelka rovněž poukazovala na údajnou změnu praxe, když seznam požadovaných výkonů nebyl součástí pokynů pro náležité vyplnění původní žádosti. V další části kasační stížnosti se stěžovatelka věnovala problematice vydávání osvědčení ČLK a údajné diskriminační povaze § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. Stěžovatelka tvrdila, že došlo k porušení § 47c zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“), neboť diplom lze odejmout nejvíce 3 roky zpětně, a v této kauze jde údajně o odebrání atestačního diplomu ze dne 23. 5. 1996. Stěžovatelka zdůraznila faktickou stránku věci, tj. že jí bylo vydáno osvědčení ČLK dne 24. 11. 2007 a že 5 z posledních 6 let před podáním žádosti pracovala jako lékařka a že věcně obsah její kvalifikace odpovídá požadavkům pro přiznání specializované způsobilosti. Ve zbytku stěžovatelka rekapitulovala vady žádosti, k jejich odstranění byla správními orgány vyzývána, a uváděla, co sama podle svých slov splňuje za praxi.

[6] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka opakuje polemiku se správními orgány a v kasační stížnosti se nijak nevypořádává s rozsudkem městského soudu, proti němuž kasační stížnost nominálně směřuje. Se všemi body žaloby se přitom městský soud vypořádal a ostatně ani stěžovatelka neuvádí, v čem je snad napadený rozsudek nepřezkoumatelný, nesrozumitelný apod. Stěžovatelka sice v kasační stížnosti tvrdila, že odborná stanoviska jsou formalistická, že požadavky na přiznání specializované způsobilosti splňuje, že praxi předložila, že kdyby bývala byla včas ministerstvem vyzvána k odstranění žádosti, že by mohla vady odstranit apod. Stěžovatelka však svá tvrzení nijak blíže nerozvíjí, resp. nevyjadřuje se k tomu, jak městský soud tyto žalobní námitky zhodnotil. K údajné změně praxe žalovaný uvedl, že tento stížní bod není důvodný, neboť postupoval v souladu se zákonem č. 95/2004 Sb. a příslušným vzdělávacím programem z roku 2005. Pokud stěžovatelka míní změnou praxe skutečnost, že konkrétní seznam požadovaných výkonů nebyl součástí pokynů pro vyplnění žádosti, tak je třeba upozornit, že žádost je nepovinný formulář, který se týká všech možných oborů a pokud by měl být součástí obecného formuláře seznam všech výkonů všech jednotlivých oborů, měla by žádost patrně stovky stran a představovala by fakticky jen opakování toho, co bylo uvedeno ve Věstnicích Ministerstva zdravotnictví. Právě ze vzdělávacích programů vydávaných na základě zákona č. 95/2004 Sb. ministerstvo při hodnocení žádostí podaných

podle § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. vychází, proto není opodstatněná výtku stěžovatelky, že nebylo jasné, z jakého právního předpisu ministerstvo vycházelo. Stěžovatelka nereflexuje na skutečnost, že použitelnost osvědčení ČLK na základní obory (jakým je i obor chirurgie) byla již judikaturou Nejvyššího správního soudu vyřešena k datu účinnosti zákona č. 95/2004 Sb., nikoliv k datu pozdějšímu. Argumentaci o rozporu posouzení správních orgánů s § 47c zákona o vysokých školách je podle žalovaného třeba odmítnout, a to proto, že se zde vůbec nejedná o odnětí diplomu, nýbrž o otázku přiznání nebo nepřiznání specializované způsobilosti lékaře v oboru chirurgie. Atestační diplom I. stupně stěžovatelky zůstal nedotčen, pouze s ním právní předpisy spojují jiný rozsah způsobilosti k výkonu povolání lékaře, než očekává stěžovatelka. Právě proto bylo stanoveno v § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. poměrně dlouhé přechodné období k tomu, aby si stěžovatelka doplnila odbornou praxi. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Jelikož stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[11] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů městský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že byl městský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelkou a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek městského soudu plně ob stojí.

pokračování

[12] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatelky s postupem správních orgánů, které nevyhověly její žádosti o přiznání specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře v oboru chirurgie podle § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. V této souvislosti je nutné poukázat na skutečnost, že ačkoliv se městský soud na základě žalobních námitek podrobně zabýval otázkou zákonnosti rozhodnutí správních orgánů v předmětné věci, stěžovatelka v kasační stížnosti jeho hodnocení nikterak konkrétně nerozporuje, ani částečně nezpochybňuje jeho rozhodovací důvody a ani neuvádí, v čem mělo spočívat jeho pochybení. V kasační stížnosti stěžovatelka mimo odkazu na konkrétní ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. pouze rekapituluje dosavadní průběh správního řízení a opakuje svoji žalobní argumentaci (navíc uvádí toliko nepřipustný důvod, který neuplatnila v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohla – viz porušení s § 47c zákona o vysokých školách), aniž ji jakkoli staví proti argumentaci předestřené městským soudem v napadeném rozsudku. S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatelky, považuje Nejvyšší správní soud proto za vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4, větě za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatelku. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[13] S ohledem na výše uvedené postací, když Nejvyšší správní soud odkáže na podstatné části odůvodnění rozsudku městského soudu, ve kterém stěžovatelka obdržela odpověď na jí uplatněnou žalobní argumentaci.

[14] Nejvyšší správní soud proto ve shodě s městským soudem konstatuje, že stěžovatelka požádala o přiznání specializované způsobilosti v oboru chirurgie podle zákona č. 95/2004 Sb. Pro posouzení její žádosti tedy platí § 44 odst. 1 uvedeného zákona, podle něhož lékaři, kteří podle dosavadních právních předpisů získali specializaci 1. stupně v základních oborech, které jsou zde vyjmenovány a mezi něž patří i obor chirurgie, v případě, pokud si doplní chybějící část odborné praxe stanovené vzdělávacím programem příslušného specializačního oboru do pěti let ode dne účinnosti tohoto zákona (věta první až pátá tohoto ustanovení), získávají specializovanou způsobilost v obdobných oborech specializačního vzdělávání stanovených v příloze k tomuto zákonu. Bez doplnění odborné praxe podle věty první až páté získávají specializovanou způsobilost ti, kteří získali osvědčení ČLK k výkonu soukromé lékařské praxe a nejméně pět z posledních šesti let nepřetržitě vykonávali zdravotnické povolání lékaře (věta šestá tohoto ustanovení).

[15] Stěžovatelka získala osvědčení ČLK k výkonu soukromé lékařské praxe v oboru chirurgie dne 24. 11. 2007. K tomu, aby mohlo být postupováno podle věty šesté § 44

odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb., musela by stěžovatelka disponovat osvědčením ČLK, které bylo vydáno do dne účinnosti tohoto zákona, tedy do dne 1. 4. 2004. Uvedený právní názor vyplývá z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2014, č. j. 3 Ads 37/2012 - 30. Žalovaný proto nepochybil, pokud stěžovatelce neudělil specializovanou způsobilost podle § 44 odst. 1 věty šesté zákona č. 95/2004 Sb., když osvědčení ČLK bylo vydáno až po 1. 4. 2004. Ke shodnému závěru dospěl ostatně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2015, č. j. 8 As 85/2014 - 34, kterým zrušil předcházející rozsudek městského soudu ze dne 13. 5. 2014, č. j. 5 A 90/2010 - 45, včetně rozkladového rozhodnutí ministryně zdravotnictví ze dne 19. 1. 2010, č. j. 58790/2009.

[16] Pokud stěžovatelka v obecné poloze uváděla, že pracovala jako lékařka a obsah její kvalifikace odpovídá požadavkům pro přiznání specializované způsobilosti s tím, že absolvovala praxi na odděleních, jež specifikovala, a to v rozsahu i místy širším, než je vzdělávací program nastaven, je nutno v souladu s městským soudem konstatovat, že jde o obecné tvrzení stěžovatelky, které žádným způsobem konkrétně nedoložila, a to ani v průběhu správního řízení. Ze spisového materiálu, zejména z obsahu výzvy ze dne 25. 1. 2016, je přitom patrné, že stěžovatelka byla vyzvána k odstranění nedostatků, a to jednak ve vztahu k potvrzení o absolvování doplňkové praxe ve vyjmenovaných oborech, jednak k doložení potvrzení o provedení stanovených výkonů, rovněž v uvedených oborech. K odstranění nedostatků byla stěžovatelce stanovena šedesátidenní lhůta ode dne doručení výzvy. Stěžovatelka však nedoložila žádná konkrétní potvrzení ani žádné jiné doklady o tom, že absolvovala požadovanou praxi v oborech, které byly ve výzvě uvedeny. Nedoložila ani doklady o tom, že provedla v předepsaném rozsahu lékařské výkony, jejichž výčet byl konkrétně ve výzvě rovněž uveden. K tomu, aby stěžovatelka získala požadovanou specializaci, nestačí obecné tvrzení, je nutno doložit příslušné doklady, prokazující konkrétně splnění předepsaných podmínek.

[17] K námitce stěžovatelky, že ministerstvo ji mělo neprodleně upozornit na to, že vzdělávací program nebyl z její strany plně dodržen, neboť v rámci běhu zákonem stanovené lhůty od prosince 2008 do dubna 2009 byl prostor pro splnění formálních náležitostí, lze ve shodě s městským soudem uvést následující. Ze spisového materiálu skutečně vyplývá, že ministerstvo nedodrželo při rozhodování o žádosti stěžovatelky zákonem stanovenou devadesátidenní lhůtu pro vydání rozhodnutí, když teprve 7. 5. 2009 ji vyzvalo k doplnění žádosti. Tato samotná skutečnost však neměla vliv na správnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí, a to zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že stěžovatelka nedoložila doklady o povinné doplňkové praxi v oborech, ve kterých měla být provedena praxe delší než lhůta, která byla zákonem stanovena pro povinnou doplňkovou praxi. Konkrétně stěžovatelka podala žádost dne 1. 12. 2008 a bylo její povinností doložit potvrzení o absolvování povinné doplňkové praxe absolvované nejpozději do 2. 4. 2009. To znamená, že do konce zákonem stanovené lhůty zbývaly čtyři měsíce. Stěžovatelka byla vyzvána, aby doložila kromě popáleninové medicíny i praxi na dalších pěti úsecích po jednom měsíci, a to konkrétně v oboru dětské chirurgie, neurochirurgie, hrudní chirurgie, urologie, cévní chirurgie, intenzivní péče a resuscitace. I kdyby stěžovatelka byla vyzvána k doložení předepsané praxe ihned v den podání žádosti, nestačily by čtyři měsíce, které zbývaly do konce zákonem stanovené lhůty, k tomu, aby stěžovatelka tuto praxi vykonala. Pokud stěžovatelka tvrdí, že podmínky splňovala a praxi v uvedených oborech vykonala, bylo na ní, aby tyto skutečnosti

pokračování

konkrétními doklady i prokázala a doložila. Stěžovatelka tak neučinila, a neučinila tak ani v průběhu správního i soudního řízení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že ministerstvo uznalo skutečnost, že rozhodovalo po uplynutí zákonem stanovené devadesátidenní lhůty pro vydání rozhodnutí, touto otázkou se zabývalo a dospělo ke správnému závěru, že samotná tato skutečnost nemá vliv na výrok rozhodnutí.

[18] V souladu s městským soudem lze dále konstatovat, že stěžovatelka neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, v čem spatřuje to, že její žádost byla nesprávně posuzována podle § 44 odst. 1 věta první až pátá zákona č. 95/2004 Sb. Stěžovatelka setrvala na obecném tvrzení o nesprávnosti posouzení její žádosti, když obecně tvrdila, že jde o posouzení doložených podkladů a přehledu praxe v rámci vzdělávacího programu. Stěžovatelka neuvedla žádné konkrétní údaje z předložených dokladů, které měly být nesprávně posouzeny či hodnoceny, neuvedla ani žádné konkrétní skutečnosti, které by byly hodnoceny nesprávně v odborném stanovisku prof. A.

[19] Pokud stěžovatelka tvrdila, že není zřejmé, z jakého právního předpisu žalovaný vycházel při posuzování otázky, zda tato splnila či nesplnila povinnou praxi v plném rozsahu, je nutno ve shodě s městským soudem konstatovat, že podmínky byly stanoveny ve Vzdělávacím programu v oboru chirurgie z roku 2005, ze kterého vyplývá, jaké jsou minimální požadavky na specializační vzdělávání, jsou stanoveny podmínky pro výkon požadované praxe a požadovaných lékařských výkonů. Jak přitom vyplývá z podané žaloby, s existencí toho vzdělávacího programu, který byl publikován v částce 5 Věstníku ministerstva zdravotnictví z roku 2005, byla stěžovatelka seznámena.

[20] K odkazu na změnu podmínek v roce 2008, je nutno ve shodě s městským soudem konstatovat, že žádost byla podána s odkazem na § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb., podle tohoto právního předpisu byla žádost také posuzována, proto také bylo vyžadováno předložení dokladů, které odpovídaly požadavkům vzdělávacího programu z roku 2005. Tvrzení stěžovatelky, že vzhledem k přerušení řízení nemohla doklady předložit, neodpovídá obsahu spisového materiálu, ze kterého je naopak patrné, že k přerušení řízení došlo právě proto, aby byl vymezen časový prostor pro to, aby stěžovatelka doklady uvedené ve výzvě předložila. Předmětná právní úprava byla přijata v zájmu souladu české právní úpravy s právní úpravou v Evropské unii, přičemž je nutno zdůraznit, že bylo stanoveno přechodné poměrně dlouhé pětileté období k tomu, aby subjekty, kterých se nová právní úprava týká, mohly na novou právní úpravu reagovat a případně doplnit praxi či provést požadovaný počet lékařských výkonů.

[21] Pokud stěžovatelka namítala, že ministerstvo odmítá uznat praxi získanou u některých zaměstnavatelů, jako je popáleninové centrum v Praze – Vinohradech, nebo praxi všeobecného chirurga v Nemocnici u sv. Klimenta, která v sobě zahrnuje rámcovou praxi též v cévní chirurgii a urologii, je nutno k této námitce v souladu s městským soudem konstatovat, že stěžovatelka opět velmi obecně tvrdila splnění podmínek, a přestože uváděla zmíněná pracoviště, není tímto způsobem doloženo, že vykonávala konkrétní specializovanou praxi po dobu konkrétního časového úseku. Tím nebyla zpochybněna praxe stěžovatelky na uvedených pracovištích, zpochybněna byla

pouze skutečnost, že byla provedena v příslušném časovém rozsahu praxe v oborech, jejichž nedoložení bylo stěžovatelce vytýkáno.

[22] Nejvyšší správní soud proto v souladu s městským soudem na závěr shrnuje, že v daném případě byla stěžovatelka vyzvána k doložení konkrétních dokladů, resp. k doložení konkrétní praxe, a to na základě odborného posouzení, které bylo provedeno prof. A. Stěžovatelka neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit svévoli. Byla to právě stěžovatelka, která měla sama doložit, jakou konkrétní praxi prováděla, aby bylo možno posoudit, zda splňuje podmínky pro udělení specializace. Podle názoru soudu nedošlo ani k porušení práva na spravedlivý proces. Stěžovatelka byla jako účastnice řízení vyrozuměna o tom, že poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ministra zrušeno a bylo zrušeno i předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, bude pokračováno v řízení. Stěžovatelce byla doručena konkrétní výzva, aby doložila chybějící doklady s uvedením konkrétních oborů, ve kterých správní orgán shledal nedoložení praxe, a provedení konkrétně uvedených lékařských výkonů. Stěžovatelka byla vyzvána i k tomu, aby se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí. Pokud stěžovatelka namítala narušení principu rovných příležitostí pro osoby, které jsou věcně stejně kvalifikované, ale získaly kvalifikaci v rozdílném čase a z toho důvodu jsou i doklady o jejich kvalifikaci rozdílné, soud uvádí, že není zřejmé, jaké konkrétní doklady a kvalifikaci měla stěžovatelka na mysli. Nicméně je zřejmé, že stěžovatelka byla vyzvána k tomu, aby doložila doklady o tom, že vykonala požadovanou praxi a provedla určité výkony. Tuto praxi a provedení požadovaných výkonů musí doložit všechny subjekty, které jsou ve shodném postavení jako stěžovatelka.

[23] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že správní orgány nepochybily, když nevyhověly žádosti stěžovatelky ze dne 1. 12. 2008 o přiznání specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře v oboru chirurgie. Městský soud tak postupoval správně, když podanou žalobu zamítl.

[24] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu